

Javornické

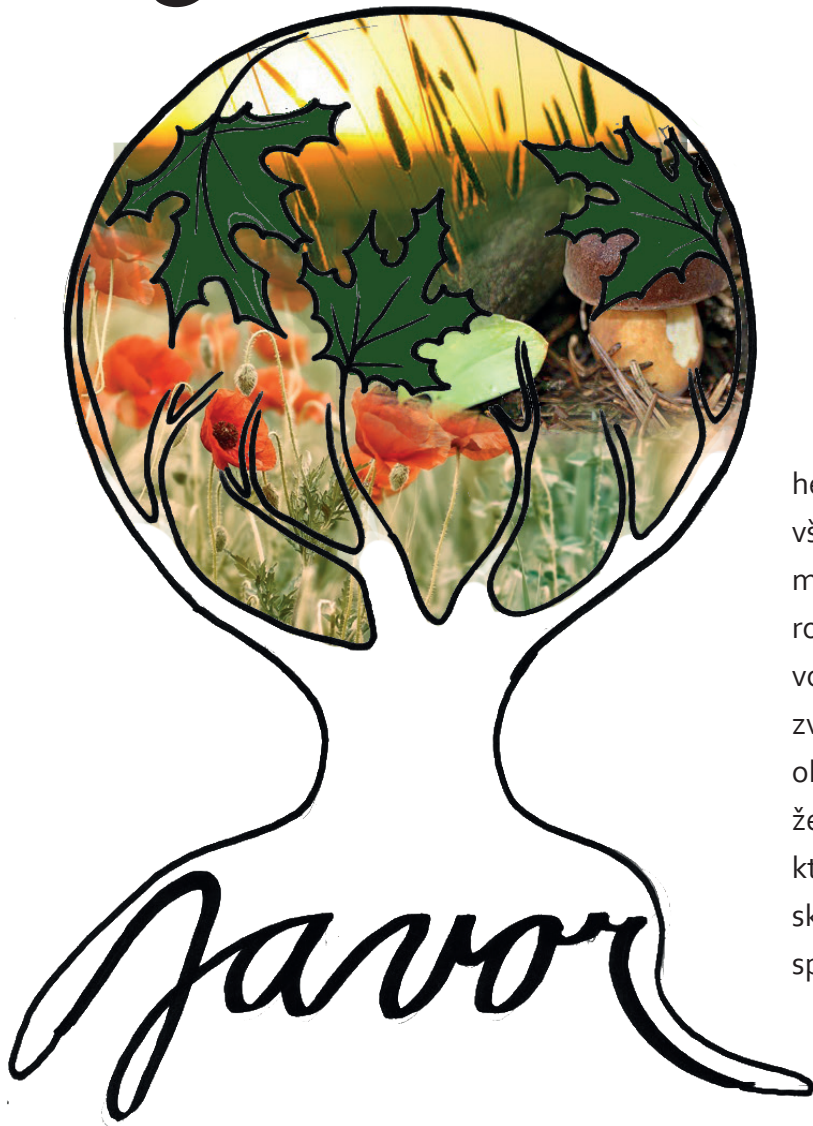

2/2017

2. ročník

listy

1

Milí čtenáři Javornických listů,

do rukou se vám nyní dostává letošní druhé číslo Javornických listů, v letním čase, kdy všude kolem nás voní jahody, sušená tráva, máta, borůvky a mnoho dalších vůní. Kromě rozhovoru se zajímavou osobností, žijící v Javornici, si vás opět dovolíme v tomto čísle pozvat na akce, které se konají v našem blízkém okolí během prázdnin. Také nás velmi potěšilo, že v tomto čísle můžeme zveřejnit příspěvky, které nám zaslali čtenáři Javornických listů. Je skvělé, že Javornické listy vznikají i s vaším přispěním!

S přáním hezkých letních dnů

Spolek Javor

Zveme vás

Javornické ženy

srdečně zvou na

Loučení s prázdninami

Připravená bude pohádková stezka

Čas konání: 2. 9. 2017 (sobota) od 15:00 hodin

Místo konání: Multifunkční hřiště
za školou v Javornici

Občerstvení zajištěno!

Představujeme vám

Helena Rázková

Znamení: Lev

Děti: Jiří a Jan

Vnoučata: Šimon, Jakub a Kristýna

2

Lidová umělkyně, věnující se tvorbě figurek ze šustí, lidovým zvykům a řemeslům. Vystudovala na Pedagogické fakultě v Hradci Králové obor výtvarná výchova, od r. 1966 do roku 2002 učila na místní základní škole. Pochází ze Světí u Hradce Králové, do Javornice se dostala díky umístění po škole. V oblibě má díla Vojtěcha Sedláčka.

Sedíme v krásné chaloupce v Javornici, kde voní med, dřevo a doslova šustí šustí. Povídáme si s paní Rázkovou a najednou se vracíme do starých časů našich babiček. Občas nám do hovoru vstoupí syn Jan a vnuk Šimon, čas rychle plyne. Pokud se chcete dozvědět o paní Rázkové a její tvorbě více, byly o ní natočeny dva dokumenty pořadu Toulavá kamera.

Paní Rázková, jak jste se dostala k vaší radosti, figurkám ze šustí?

Figurky se mi vždycky líbily, kupovala jsem je v ÚVĚ, tak jsem chtěla zkusit si je sama vyrobit. V antikvariátu jsem si našla knížku, jak se vyrábějí, dokonce jsem to zkoušela i s dětmi ve škole. Zkoušela jsem to tak dlouho, až se mi to začalo dařit, to bylo v době, kdy už jsem byla v důchodu. Jsem v tom takový samouk. První velkou zakázku jsem dělala pro Rychnov nad Kněžnou, tenkrát mě oslovil jeden pán, chtěl pro návštěvu z Holandska 100 figurek, to byla velká zakázka.

Jak dlouho vám trvá udělat jednu figurku?

Ten základní polotovar, ten se dělá rychle, ale

*Otvírej, gazděníko,
otvírej ty vrata,
neseš si něněček
ze samého slata.*

potom trvá delší dobu to dozdobit. Šustí se musí na začátku usušit na sluníčku (někdo ho i bělí, ale já to nedělám), potom si usušené uložím. Když chci s ním znovu pracovat, musím ho namočit do teplé vody, aby se nelámalo. Nejvíce práce dá dozdobit figurky, na figurce nejsou žádné jiné materiály, než šustí. Potom k nim sháním doplňky, např. džbánečky, jablíčka, nůši apod.

Kde můžeme vidět vaše výrobky?

V Muzeu v Deštném v Orlických horách, tam je umístěn můj betlém, jsou to řemeslníci, přes 30 figurek. Potom popis lidových zvyků a tradic, který jsem vytvořila. Vystavovala jsem i v Kvasinách, ve Skuhrově nad Bělou.

A poznali vaše figurky i v zahraničí?

No, ano, figurky také putovaly do světa, do Holandska, Finska, Japonska a na Kypr.

Jaká figurka vám dala nejvíce zabrat?

Nejpracnější byla figura s kolovrátkem, nejvíce mně dal zabrat ten kolovrátek, je vytvořen ze špejlí pro modeláře, to mi trvalo hodně dlouho. S touto figurkou mi hodně pomohl syn Jiří.

Víme o vás, že u vás natáčela Česká televize pořad Toulavá kamera?

Ano, poprvé chtěli vánoční betlém, celkově to bylo zaměřeno na Vánoce. Teď podruhé zase chtěli figurky ze šustí na Velikonoce. To jsem skoro žádné neměla, tak jsem týden předtím musela sednout a tvořit. Nakonec tady byli skoro celý den a bylo to velmi příjemné setkání.

Jak vzpomínáte na léta strávená s dětmi na základní škole v Javornici?

Učila jsem moc ráda, ráda na děti vzpomínám, je také na co. Třeba jednou jsem šla s dětmi na procházku, bylo to zrovna na čarodějnice. A jeden žáček se mně držel za ruku a vyprávěl mi, jak u nich na Bělé mají velikou čarodějnici. A povídá mi: „Paní učitelko, my máme na hranici velkou čarodějnici z hadrů, a ta je ještě větší než vy“.

A co ještě nějaké další koníčky?

Ruční práce. S mojí sestrou jsem dělala panenky pro UNICEF. Je to zajímavá práce. Ušily jsme celkem 40 panenek, pro každou se musí vytvořit něco jako „občanka“ s fotografií a popisem. Je uvedena výška, barva vlasů, barva očí a popis oblečení. Koupí té panenky přispějete na vakcíny pro děti z rozvojových zemí. Také šiji hračky pro Charitu a také na prodej na jarmarcích, jsou to různé šašci, medvídci z flísu a jiné.

Jaké je vaše oblíbené místo, které ráda navštěvujete?

Já miluju Prahu, jezdívala jsem tam k tetičce na prázdniny, měla byt v Pařížské ulici. To víte, to je teď jedna z nejdražších ulic Prahy, ale tenkrát? Byly tam obyčejné obchody, hospoda 4. cenové kategorie, jezdily tam tramvaje. Pár tříd jsem tam vzala na školní výlety, chtěla jsem jim to tam ukázat, mám moc ráda historické centrum Prahy.

A na závěr, co byste popřála našim čtenářům Javornických listů?

Aby v Javornici byli rádi, protože v Javornici je hezky, je to krásný, malebný kraj. Taky hodně zdraví a štěstí.

Děkujeme za rozhovor JJ a VP!

Naše děti

Zprávy z mateřské školky

„Nejsme z cukru ani soli...“

4

...nevadí nám sluníčko, mráčky ani kapičky“...vždy si připomínáme, když vycházíme na naše delší vycházky po Javornici. Poznáváme okolí školy, dopravní značky, přírodu, domácí zvířátka, rostliny i stromy, učíme se chodit v přírodním terénu, orientovat se v přírodě a neznámém prostředí. Tak jsou vždy motivované delší „výšlapy“ starších dětí ze školky – Motýlků. Nikdy nezapomeneme na batůžek s pláštěnkou, pitím a s malým mlskem, abychom si mohli v přírodě udělat „piknik“,

posilnit se a pokračovat v putování. Již jsme zvládli Blatiny (za domácími zvířátky u Serbousků), pozorovali jsme Javornici od krásných košatých lip u Bartošů, úkoly jsme plnili na cestě k Bělé. Určitě se těšíme na další výšlap. Třeba do malé mini zoo v Javornici, na exotická zvířátka k p. Jenčíkové. Doplníme si tím zážitky z pěkného společného výletu ze ZOO Dvora Králové, který jsme absolvovali v pondělí 22. 5. 2017.

Věra Dusilová

Zprávy ze základní školy

V průběhu roku se naši žáci zúčastní mnoha soutěží a letos se jim opravdu daří. Vše začalo už v březnu soutěží **Matematický klokan**, Radek Jaša si vybojoval 1. místo v okresním kole a díky tomuto počtu bodů byl první i v kole krajském, Matěj Ešpandr získal v okresním kole 3. místo.

Sportovní soutěž OVOV (Odznak všestrannosti olympijských vítězů) proběhla 4. května v Rychnově nad Kněžnou, soutěžilo se v pěti disciplínách (hod medicinbalem, trojskok, přeskok přes švihadlo, běh na 1000 metrů a kliky). V tomto závodě získali naši sportovci nádherná umístění: Filip

Široký 1. místo, Jakub Hůlka 3. místo, Olga Kouřimová 3. místo a Adéla Zahradníková 4. místo. Olga, Adéla a Filip se tedy zúčastnili **krajského kola** v Hradci Králové, kde Filip opět získal 1. místo, a proto postupuje do **republikového kola**, které se koná v září v Brně.

Dne 18. května 2017 se konala v Rychnově na dětském dopravním hřišti **Dopravní soutěž mladých cyklistů**. V obou kategoriích jsme měli své zástupce, při soutěži se žáci potýkali s pěti disciplínami – 2x jízda zručnosti, dopravní testy, zdravotvěda a jízda na hřišti za dohledu policistů. Získání krásných 4. míst v obou kategoriích bylo odměnou za jejich vynaložené úsilí.

Myslivecká soutěž **Zlatá srnčí trofej** proběhla v sobotu 27. května, za kategorii A skvěle zabodovaly tyto členky mysliveckého kroužku: Veronika Plodková obsadila 2. místo, Kristýna Vondráčková 3. místo a 4. místo získala Nikola Dusilová. V kategorii B se dařilo Adéle Škopové (4. místo) a Pavlu Prouzovi (5. místo).

Další soutěží, kde naši žáci bodovali, byl **Mayový závod**, který prověřuje dovednosti plavecké, běžecké i střelecké. Již minulý rok se týmu z Javornice podařilo vyhrát 1. místo a letošní tým Indiánů z Javornice (Radek Jaša, Nikola Dusilová, Tereza Šípková, Filip Široký, Jaroslav Divíšek, Matěj Fiala, Radim Jirka, Radim Kotyza a Ondřej Gruncl) opět zvítězil, nádherné 1. místo jim právem patří.

S koncem školního roku nás také čeká **období výletů**. Ve čtvrtek 25. května se žáci 1. až 3. třídy vypravili na školní výlet do Muzea Emila Holuba v Holicích a na hrad Kunětická hora, kde měli možnost vidět pohádku O čarodějnici Xsáxšáře. Žáci 4. a 5. třídy společně navštívili Prahu, čekala je exkurze do Štefánikovy hvězdárny na Petříně, kde si poté prošli zrcadlové bludiště, někteří si také užili pohled na Prahu z rozhledny. Žáky 6. až 8. třídy čeká společný výlet do Jičína a 9. třída se vypraví do našeho hlavního města.

Monika Křivohlávková

Všichni společně

Myslivecký spolek Javornice

Jé, ten je hezký! Můžu si na něj sáhnout?

6

Zeptala se asi dvacetiletá pohledná blondýnka dobře vypadajícího myslivce ve středním věku. Byl krásný červnový slunečný den a oba se potkali na lesní cestě porostlé trávou, která tolik, tolik lákala k odpočinku. Myslivec se zadíval do jejích hlubokých, pomněnkově modrých očí, které byly plné radosti a touhy, nadechl se a... A odpověděl: „NESMÍTE!“ Dívka znatelně posmutněla a sklopila zrak. Znovu na objekt své momentální touhy. Tady, uprostřed lesů, kde se mísila vůně pryskyřice a bylin, jak se do nich slunce opíralo, kde se do všudypřítomného bzukotu a cvrkání hmyzu ozýval zpěv ptáků. Tady, kde široko daleko zjevně nebylo jiného zástupce lidského rodu, než toho švarného myslivce, který určitě překypoval zkušenostmi. A bylo takové teplo! Tak příjemné teplo. A tak... Jak příjemný naturální zážitek to mohl být! Na tohle by určitě jen tak nezapomněla. Už si i představovala, jak se svěří kamarádkám z města. Ty by koukaly! Možná by o tom řekla i mámě. A tátovi. Vždyť by to bylo poprvé!!! A teď jí to chce jediný chlap v dosahu odepřít. Je vůbec normální? ON?

On si všiml její změny nálady a asi mu jí bylo trochu i líto. Jal se tedy podat vysvětlení. „Odsoudila byste ho k záhubě.“ Znovu se mu podívala do očí a její výraz se ptal: „To jako myslíte vážně?“ On to ale myslel vážně. Sice si všimla, že je to tak malé, křehké, zranitelné, ale! Přece si ho chce jen pohladit, úplně zlehka. Bude opatrná, nic se nemůže stát. Myslivec jí ale vysvětlil, že pokud z něho jeho matka ucítí její pach, byť to byla sebevíc andělská vůně, zavrhne ho a opustí. Přestane se o něho starat a to bude jeho konec. Takže je možno se dívat, udělat fotku do mobilu, to pro kamarádky, aby uvěřily, ale tím to hasne. Spokojila se tedy s fotkou do mobilu a na naléhání myslivcovo jej následovala dál. Dál z tohoto místa, kde se v trávě uprostřed takřka nepoužívané lesní cesty krčilo malé, ještě puntíkaté srnče.

„Jeho máma nás teď možná z úkrytu pozoruje a trne úzkostí, co se bude dít.“ Vysvětloval jí. „Bude lépe, když se vzdálíme a dáme jí možnost ho odvést. Ale sahat na něho vážně nesmíme. To platí i pro malé zajičky. Pokud je najdeme, nechme je na pokoji a NESAHAT! Kdyby snad nastala situace, že by mláďata ležela na pro ně nevhodném místě. Třeba na používané cestě nebo v louce před senosečí, je ideální vzít si rukavice a ještě utrhnout hrst trávy a teprve pak tu drobotinu přenést do bezpečí. Ale zase ne moc daleko, ať si je pak máma najde!“ „A co když najdu ptáka?“ Zeptala se dívka, kterou zaujal myslivec i jeho vyprávění. „S ptáky problém není“ řekl, „ty můžete vzít rovnou do ruky a rodičům to vadit nebude.“

A jak to bylo dál? Myslivec s dívkou došli během vyprávění na rozkošný malý palouček uprostřed hustého lesa. Vypadalo to tu jako v pohádce. Bylo to jeho oblíbené místo a jen tak někomu ho neukazoval. Vůně malin se nesla těžkým horkým vzduchem. Opodál zurčel potůček. Příslib osvěžení v tom vedru. Protože vedro bylo. Snad čím dál větší a lehká blůzka, kterou měla dívka na sobě, se zdála tak těžkou a zbytečně teplou. Jejich pohledy se setkaly a... a to už je úplně jiný příběh do úplně jiného periodika.

Jménem Mysliveckého spolku Javornice vám přeji krásné léto, dětem prázdniny a hezké zážitky třeba i při návštěvě lesa.

Tip na výlet

Skansen Villa Nova v Uhřínově

V roce 1992 začal být budován v Uhřínově pod Deštnou archeologický skanzen, díky kterému mohou návštěvníci zhlédnout ukázkou života ve středověké osadě. Tamní stavby jsou věrnými replikami archeologických nálezů ze 13. a 14. století. Můžeme zde nalézt mimo jiné repliku kovárny z Karlštejna, roubenou polozemnici z Mariánské louky u Děčína nebo dvouprostorový dům z Bystřece. Veškeré stavby a vybavení byly vytvořeny pomocí replik dobových nástrojů a podle historických technologií.

Kromě samotných obytných a hospodářských budov a jejich vybavení lze ve skanzenu spatřit i objekty, bez kterých se středověký vesničan nemohl obejít. Jedná se například o chlebovou pec s jednoduchým ručním mlýnem, hrnčířský kruh, sušičku ovoce, ale třeba i jednoduchý tkalcovský stav.

Každý rok se díky nadšencům do historie ve skanzenu konají různé akce, které vás vrátí v čase do dob, kdy neexistovaly moderní stroje, elektronika a průmysl. Na vlastní oči zde ve vhodnou dobu můžete spatřit středověkého kováře, který rád předvede své umění a ukáže, jak se pracovalo s kovem. Kuchařka vám nabídne něco z krmi našich předků a pilná přadlena se pochlubí zručností, se kterou se dají tkát látky. A protože se jedná o středověk, dobu obzvláště drsnou a krutou, nesmí chybět ukázkou bojů s meči a luky.

Skansen je volně přístupný po celý rok, přičemž výše zmíněné akce se konají především od května do října přes víkendy.

Je pochopitelné, že středověcí lidé si svá obydlí stavěli z materiálu, který byl jednoduše k mání a snadno se získával. Stavělo se převážně ze dřeva, kamene a z vepřovic (cihly z udusané hlíny a sušené na slunci). K zastřešení pak sloužily slaměné či dřevěné došky.

Dbalo se na to, aby osada vznikala v místě, kde je dostatek vody a dalších potřebných surovin a zároveň i na to, aby bylo místo dostatečně zabezpečeno před divokou zvěří a nepřáteli. Vybrali by si naši předkové právě Uhřínov jako místo k osídlení? Kdo ví, nicméně nynější skanzen působí tak přirozeně, jako kdyby tam stál už od dob husitských válek.

Pokud vás zajímá historie a období středověku, určitě neváhejte skanzen v Uhřínově navštívit. Podrobné informace o akcích a další zajímavosti lze vyhledat na webových stránkách skanzenu: www.villanova.cz.

Zdroj: www.hrady.cz; www.kudyznudy.cz

Kam vyrazit o prázdninách

8

- 4.–7. července **Divadelní festival na hradě Potštejn**
od 7. července **Prázdninové pohádkové pátky**
– nádvoří Pelcova divadla v Rychnově nad Kněžnou
8. července **X. Orlicko-Bystřický pohár**
– mezinárodní soutěž v požárním sportu v Orlickém Záhoří
- 14.–15. července **Festival Orlická brána v Žamberku**
– divadelní a hudební vystoupení, program pro děti
- 28.–30. července **Anenská pouť v Rokytnici v Orl. horách**
– tržiště řemesel, výstavy, koncerty, soutěže
22. července **Country festival T. Linky a Přímé Linky s hosty na Vochtánce v Potštejně**
- 28.–30. července **Mezinárodní divadelní festival herců s postižením Mentetrál v Neratově**
– 4. ročník úspěšného festivalu nabitého divadlem, koncerty, workshopy a doprovodným programem včetně kavárny aj.
- 4.–8. srpna **Porcinkule a Opočenský jarmark**
- 4.–8. srpna **Tavení skla dřevem aneb Svátky skla Deštné v Orlických horách**
- 11.–15. srpna **Neratovské poutní slavnosti**
– vrchol neratovského kulturního roku s duchovním, hudebním a charitativním programem, řemeslný jarmark, domácí občerstvení, různé koncerty, Běh naděje atd.
12. srpna **Kunštátský drvoštěp v Orlickém Záhoří**
– mezinárodní dřevařská soutěž
- 25.–26. srpna **Rychnovský jarmark na Poláckově náměstí**
– živé ukázky tradičních lidových a uměleckých řemesel, ochutnávky staročeské kuchyně i dobrého moku, bohatý kulturní program

VŠ

Vaše příspěvky

Životní kňour

Tak jsem se v noci trochu nudil, kouknu z okna a měsíc jako kolo. Netrvalo dlouho a už jsem byl u svého oblíbeného místa na čekanou. Nejdřív se na mě přišli podívat dva jezevci. Bylo asi půl desáté večer a šel první a jako obvykle za 5 minut na to šel druhý, přesně tou samou stopou jako první. Už tak chodí celé léto, ale stejně mi to nedalo, abych si s ním aspoň „nepopotáhl“ a v duchu si říkám, no máte ještě přes měsíc čas. Sedím dál a pro mě v příznivém větru přišla ke mně na tři metry srna, celou dobu co se přibližovala dost brutálně „frkala“, holt prostě plná nosohlтанových střečků. Tak si to naše setkání přehrávám a v duchu si říkám, že bude muset přijít na řadu jako jedna z prvních, až začne odlov holé zvěře, chodí pravidelně a srnče nemá.

Bylo 23:25 a vidím, že se něco kulí okolo lesa, tak asi 15 metrů podle lesa. Přichází blíž a blíž a mně začíná svítat, že tohle je ten okamžik, pro který žije každý opravdový myslivec, lovec, prostě hunter - trofej, co se nesmí prošvihnout. Divočák jako hrom, jde rychle a rázně, ani na chvíli se nezastaví. Je mi jasné, že budu střílet z volné ruky, neboť, než jsem si stačil uvědomit o jakýže kus se to vlastně jedná, je v mojí úrovni. Mám to přes ruku a nemůžu ho v tom fofru zachytit do puškohledu. Jen si zkuste, pokud jste praváci, otáčet se doprava s dlouhou střelnou zbraní v ruce a zcela neslyšně. V tom jsem si všiml jeho zadních běhů a říkám si rychle dopředu, než zajde znovu do lesa. Vykroucen na maximum doprava, dále už mě ztuhlá páteř ze 4 hodinového maratónu čekání nechtěla pustit, posunuji kříž záměrného puškohledu vpřed, ale z přemíry snahy ho „dojet“ cítím, že výstřel přichází dřív, než jsem původně plánoval.

9

Divočák v ráně neznačil a stejně rychlým krokem jak přišel, mi zmizel v lese. To mě dost zarazilo, říkám si, no kdybych ho zasáhl, určitě by šel skokem, nebo by zrychlil či zpomalil krok, nějaký zápor prostě něco, čeho bych se mohl chytit. Zůstávám jako opařený, přehrávám si posledních několik sekund v hlavě znovu a znovu a snažím se najít chybu, přitom se ale stále utvrzuji v tom, že v době výstřelu v kříži byl, i když mi bylo jasné, že rána, kterou jsem právě vypálil, šla spíš dozaději. Vůbec si nepřipouštím myšlenku, že jsem chybil a takováto trofej mi utekla, i když červíček pochybnosti tam byl především pro nevypočitatelné chování divočáka těsně po výstřelu. Slyším ještě silné zalámání odcházejícího kusu a je mi jasné, že jsem si to zavařil. Je půlnoc a já se jdu podívat na nástřel. Po chvíli hledání nacházím „barvu“, není jí moc a je hodně tmavá, takže jsem se nemýlil, zásah na játra a dozaději.

V tu chvíli bych se v pr... viděl, nadávám si polohlasně, co jsem to za vola a ještě mnoho dalších jen velmi těžko publikovatelných slov mě napadlo. Ještě před lesem však barvu ztrácím a je rozhodnuto. Vzbudit kluka, vzít „jaga“ a dát se do práce. Někdo to za mě musí narovnat, když rána nebyla na 100%.

Po nezbytných manévrech a přesunech „jagoš“ zabral a neomylně si to valí do lesa do stráně, kde mi divočák zmizel. Neustále ho kontroluji, je to mladý pes rok a půl a jeho první skutečná doktořina. Barvu občas nacházím a jsem si jistý, že jde dobře, neboť barvářský řemen je stále napnut jako tětíva od luku. Po 120 metrech divočáka nacházíme a radost neskutečná. Především z vynikající práce psa. Třepu s ním, jako s kusem handry a těch pašáků, co ten večer nasbíral, by dalo 2 psí životy.

A pak už to znáte, spousta potu v tváři než se úlovek dostane z lesa, gratulací, nezbytné foto a pak koukám na hodiny, jsou 2 hodiny ráno a já vstávám o půl páté a nakonec i zápis do mého pomyslného deníku, že toto je divočák, kterého jsem ulovil v Javornici s pořadovým číslem 134. Divočák po zvážení měl vyvržený 125 kg, odhad stáří 5 let, loven střelou Hirtenberger, 9 gramů, ráže 308W, vzdálenost max. 35 metrů palbou mně nejmilejší z volné ruky.

A tak vám přeji taky mnoho krásných loveckých zážitků v té probíhající letošní sezóně a zase někdy ahoj.

Vysvětlivky:

Jagoš – lovecky upotřebitelný pes – Německý lovecký teriér

Ukázka z připravované knihy Loveckých příběhů z Javornice.

Jiří Počtýnský

Pirátský dětský den na Jaroslavi

Začátek června patří dětem. Na Jaroslavi je dětí jako máku a další stále přibývají. Proto jsme se už po několikáté rozhodli uspořádat dětský den. Letos to byl den „pirátský“. Děti si vyzkoušely kormidlování lodi, vázání lodního uzle, střelbu vodní pistolí. Každý si vyrobil pirátské tričko podle své fantazie. Bylo slunečné teplé odpoledne, a tak se přímo nabízela disciplína míchání námořnického lomcováku. Malí piráti si namíchali nápoj dle své chuti a dozdobili si ho ovocem. Po splnění pirátských dovedností dostaly děti společný úkol. Když se všichni zachránili z potápějící se lodi, tak získali mapu k pokladu. Po herním odpoledni jsme příjemně susedsky poseděli, něco dobrého ogrilovali a děti pokračovaly v dovádění.

Petra Keprtová

Kousek Francie v Javornici

Na podzim loňského roku navštívil Javornici starší manželský pár z Francie, naši dobří přátelé Marie France a Pierre, kteří žijí v regionu Beaujolais, poblíž Lyonu. Velmi rádi jsme jim poskytli zázemí, neboť vždy, když jsme je navštívili u nich ve Francii, dostalo se nám velmi přátelského přijetí. Francouzi obecně milují kulturu, historii, památky, proto jsme jim připravili náročný program. Začali jsme návštěvou Neratova, místní kostel je doslova uhranul. A potom následovala Litomyšl, toto východočeské městečko je nadchlo svojí kouzelnou atmosférou, půvabným náměstím s podloubím a různými malebnými zákoutími. Každý večer jsme pak společně zasedli k večeři a opravdu platí to, že Francouzi si u jídla rádi povídají (bohužel pro ty, kteří neumí francouzsky). Vůbec francouzsky se u nás velmi obtížně domlouvali, tento krásný jazyk je, zdá se, na ústupu, což je velká škoda. A anglicky správný Francouz nikdy nemluví! Mezi další památky, které jsme navštívili, patřil barokní skvost Kuks, klášter v Broumově nebo Nové Město nad Metují. Na závěr pobytu si nemohli nechat

ujít návštěvu našeho hlavního města, Prahu obdivovali celý den, aniž by přišli k nějaké úhoňě. Jen cestou zpět z Prahy omylem nastoupili do jiného vlaku a dlouho nemohli najít nikoho, kdo by jim rozuměl. A co říkali na náš krásný kout země? Moc se jim líbila krajina Orlických hor, která je podle nich skoro jako...v těch jejich Alpách. Nadšení také vyvolalo poznání, že tolik automobilů francouzských značek brázdí

naše silnice. A prý jsme spořádaní řidiči oproti řidičům francouzským, což může být pro někoho velmi překvapující zjištění. A na závěr jeden poznatek, i když neumíte perfektně cizí jazyk, vždy se nějak domluvíte, pokud budete chtít! Někdy se prostě lépe domluvíte s lidmi, kteří mluví „jinou“ řečí než vy.

Jitka Jirsová

Recepty z Kačenčiny kuchyně

Knedlíky ze syrových a vařených brambor tzv. šusterky

¼ kg syrových vymačkaných brambor
¼ kg prolisovaných vařených brambor
hrubá mouka, sůl

Ze syrových brambor vymačkáme vodu a nastrouháme je, přidáme do prolisovaných vařených brambor. Dáme sůl, hrubou mouku a zpracujeme těsto. Z něj vyválíme váleček a krájíme špalíčky. Vaříme v osolené vodě asi 2 minuty, vybereme ty špalíčky, co vyplavou na povrch. Podáváme se zelím, husou, kačenou, vepřovým masem...co kdo má rád.

Za recept děkujeme paní Z. Š.

VP

Javornické listy, čtvrtletník: vydává Spolek Javor, Javornice 381, 517 11, IČ: 02963183

Javornice, 2/2017, 2. ročník, 6. číslo, Evidenční číslo u MK ČR E 22462

Na tomto čísle se podíleli: Jitka Jirsová, Věra Pacáková a Vojtěch Štěpánek

Děkujeme za příspěvky: H. Rázkové, V. Dusilové, M. Křivohlávkové, P. Keprtové, J. Počtýnskému, J. Rázkovi

Příští číslo vyjde: září 2017

Uvítáme vaše náměty, fotografie, příspěvky, poděkování, informace k rodinnému výročí, narozeninám apod.

Kontaktní údaje: Spolek Javor, Javornice 381, 517 11, email: noviny.javor@seznam.cz, www.spolekjavor.cz

Děkujeme obci Javornice za podporu, především za to, že finančně zajišťuje tisk Javornických listů!!!